

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/185/2017
Identifikačné číslo spisu: 4615208962
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4615208962.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Poľnohospodárske družstvo Nitrianska Blatnica, so sídlom Nitrianska Blatnica 956 05, IČO: 00 205 508, zastúpený JUDr. Júliusom Šuchterom, advokátom so sídlom Škultétyho 1597/7, 955 01 Topoľčany, proti žalovanému: J., bytom C., zastúpený JUDr. Ľubomírom Kišacom, advokátom so sídlom Škultétyho 1597/7, 955 01 Topoľčany, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 Cpr 4/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. marca 2016 sp. zn. 6 CoPr 1/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. novembra 2015 č. k. 4 Cpr 4/2015-20 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným písomným podaním z 31. augusta 2015 žalobcovi, ktoré mu bolo doručené 3. septembra 2015, je neplatné. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je podaná dôvodne, a preto jej vyhovel. Je podľa neho nesporné, že žalovaný, ktorý je zamestnaný u žalobcu na základe pracovnej zmluvy z 30. júna 2011 po ukončení svojej dlhodobej práceneschopnosti oznámil písomne žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“), čo vyplýva z obsahu jeho písomného podania z 31. augusta 2015 a žalovaný na pojednávaní potvrdil, že išlo o okamžité skončenie pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov. Žalovaný však predtým nepredložil lekársky posudok, podľa ktorého nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia. Predloženie tohto lekárskeho posudku je podmienkou k tomu, aby zamestnávateľ zväžil možnosť preloženia zamestnanca na inú pre neho vhodnú prácu a bez toho posudku nie je zamestnávateľovi daná možnosť, aby zamestnanca preradil na inú vhodnú prácu a teda pokiaľ zamestnanec nedodržel tento postup a iba zamestnávateľovi

oznámil okamžité skončenie pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov podľa § 69 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, nepostupoval podľa zákona a teda jeho okamžité skončenie pracovného pomeru je v dôsledku toho neplatné. Okrem toho žalovaný vo svojom okamžitom skončení pracovného pomeru skutkovo podrobne nevymedzil dôvod skončenia pracovného pomeru i keď z obsahu jeho podania vyplýva, že týmto dôvodom majú byť zdravotné problémy, avšak bez toho, aby vopred zamestnávateľovi predložil lekársky posudok a bez následnej reakcie zamestnávateľa na lekársky posudok nie je možné skončiť okamžite pracovný pomer zo zdravotných dôvodov. Žalovaný dodatočne až na výzvu žalobcu zaslal lekársku správu od svojho praktického lekára, ktorú však nie je možné považovať za lekársky posudok tak, ako to vyžaduje ustanovenia § 69 ods. písm. a/ Zákonníka práce.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. marca 2016 sp. zn. 6 CoPr 1/2016 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že zamestnanec môže skončiť pracovný pomer okamžite len výnimočne z dôvodov výslovne uvedených v zákone. Táto možnosť prichádza do úvahy vtedy, ak podľa lekárskeho posudku nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia. Použitie tohto dôvodu je však podmienené tým, že ho zamestnávateľ do 15 dní od predloženia posudku nepreradil na inú pre neho vhodnú prácu. Právo z tohto dôvodu okamžite skončiť pracovný pomer vzniká až po uplynutí tejto lehoty.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal 27. júna 2016 dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a to tým, že odvolací súd prejednal jeho odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, čím mu malo byť znemožnené uskutočniť jeho procesné práva ako účastníka konania, ktoré chcel realizovať na odvolacom pojednávaní, keďže predpokladal, že bude predvolaný na odvolacie konanie, kde sa chcel osobne zúčastniť a odvolaciemu súdu osobne predniesť svoje odvolacie dôvody. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.)

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za správne a dovolanie žalovaného za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalovaný dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalovaným (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Judikatúra najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok

znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.), tiež právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.]

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

13. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

14. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

15. Žalovaný odňatie možnosti konať mu pred súdom videl v tom, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie. Podľa § 214 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je daný ani jeden z uvedených dôvodov, pričom oprávnenie na ich posúdenie má výlučne odvolací súd; ten zvažuje, či treba dokazovanie doplniť alebo zopakovať (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a posudzuje existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

16. V prejednáanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvej inštalácie dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať, keď konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštalácie vo veci samej je potrebné podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Rovnako

v konaní pred súdom prvej inštancie súd nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p., a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nebol splnený ani jeden z dôvodov pre nariadenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., takže odvolací súd nebol povinný v predmetnej veci nariadiť pojednávanie; mohol postupovať podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a pokiaľ pojednávanie nenariadil, neodňal svojim postupom žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

18. K namietanému nesprávnemu posúdeniu veci dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci bol síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

19. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné, ním tvrdené procesné vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. písm. f/ O.s.p. preukázané neboli a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.